

Portret van een politicus

Over een half jaar vinden er weer verkiezingen voor de Provinciale Staten plaats. Corina Straatsma zit dan 4 jaar voor GroenLinks in de Staten van Flevoland en hoopt daar zeker nog een tweede periode aan vast te kunnen knopen. Tijdens het gesprek in het Provinciehuis in Lelystad vertelt ze dat GroenLinks één van de grootste partijen in Flevoland werd. Ze kunnen dus echt iets betekenen.

Ina Huisman

In haar werkzame leven heeft Corina (66 jaar) ruim twintig jaar in Afrika en Latijns-Amerika gewerkt aan projecten met groene en sociale doelen: "Die ontwikkelingsprogramma's zijn te vergelijken met wat GroenLinks nu voor ogen staat voor ons land." Ze is dus heel erg blij met haar plek

leuk, de preek uitzitten een crime." Solidariteit en omzien naar elkaar zijn de basiswaarden die ze in haar opvoeding heeft meegekregen en die nog altijd vanzelfsprekend zijn bij wat ze doet. In haar jonge jaren sprak het vanzelf om niet alleen rechten, maar ook plichten te hebben en verantwoordelijkheden op zich te nemen. In de huidige tijd en in de politiek is die vanzelfsprekendheid er helaas niet meer. Na de middelbare school nam ze afscheid van de kerk: "Onze kerk was niet progressief te krijgen en er was weinig animo om in actie te komen tegen onrecht op veel plaatsen in de wereld."

Onrecht bestrijden

Wie op de internetpagina van de PS Flevoland naar Corina Straatsma zoekt, ziet dat haar biografie vermeldt dat ze voor de Anne Frank Stichting heeft gewerkt. Ze vertelt dat haar vader in de oorlog onderdook, maar verraden werd.

Corina wilde iets bijdragen aan de maatschappij en onrecht bestrijden. Na de middelbare school begon ze aan een studie maatschappelijk werk aan Sociale Academie de Horst in Driebergen. In de Canon van het Sociaal Werk staat op internet (samengevat) te lezen: 'In de jaren '60 en '70 groeide De Horst uit tot het symbool van het progressieve welzijnswerk, zoals dat uit de tijdgeest van de roerige jaren '60 voortkwam. Studenten en docenten maakten samen de dienst uit. De opleiding wordt het toonbeeld van geëngageerd en maatschappijkritisch welzijnswerk.'

In het kader van 'midden in de maatschappij staan', werd aan de studenten gevraagd om boeren te helpen met het rooien van de aardappelen. Corina: "We kregen wel de opdracht mee om een politieke discussie te beginnen." Na één jaar hield Corina de Horst voor gezien: "Politieke haarkloverij tussen

'Corina wilde iets bijdragen aan de maatschappij en onrecht bestrijden.'

in de Staten, waar ze haar ervaring als manager van programma's, gericht op duurzaamheid en sociale bewegingen in het buitenland, kan inzetten voor GroenLinks en Flevoland.

Corina was al jong geïnteresseerd in maatschappelijke en politieke vraagstukken: "Mijn moeder was gek op de debatten in de Tweede Kamer, dan ging de tv aan." Haar ouders waren kerkelijk actief, stemden ARP en gaven hun dochter een Gereformeerde opvoeding. Twee keer per zondag ging ze mee naar de kerk: "Het zingen vond ik

Na zijn arrestatie kwam hij in Kamp Amersfoort terecht en werd vervolgens in Duitsland te werk gesteld. Dankzij zijn specifieke, technische deskundigheid was hij onmisbaar en heeft hij de oorlog overleefd. Vaders verhalen waken Corina's interesse voor de oorlog. Zijn ervaringen, de boeken die ze las en de foto's die ze zag, riepen afschuw en verontwaardiging op over de onmenselijke behandeling in concentratiekampen: "Zijn geschiedenis heeft mij gevormd." Zo kwam de studentenbaan bij de de Anne Frank Stichting op haar cv terecht.

linksradicale splintergroeperingen was er aan de orde van de dag en we leerden weinig."

Na de studie culturele antropologie aan de VU in Amsterdam ging ze aan het werk voor de Christelijke Plattelandsvrouwen Bond met een programma over internationale samenwerking. In 1993 startte ze bij HIVOS, een humanistische organisatie voor ontwikkelingssamenwerking. Ze werkte in Costa Rica, Zimbabwe en Bolivia. In 2016 vestigde ze zich weer in Nederland, omdat haar vader meer zorg nodig had.

Corina Straatsma

Vernietiging van de eigen leefomgeving

Als ze nadenkt over de projecten bij HIVOS zegt ze: "Die hadden altijd een brede en samenhangende focus." Gericht op duurzaamheid, maar ook op sociale en maatschappelijke aspecten. HIVOS was pionier op het gebied van homo-emancipatie, een taboeonderwerp in veel ontwikkelingslanden. Een voorbeeld van de 'groene' kant van het werk zijn de mangrovebossen, aan de kusten van Ecuador, Peru en Colombia. Mangrovebossen beschermen de kustbewoners tegen overstromingen door stormvloed en orkanen en voorkomen erosie. Bovendien zijn ze de kraamkamer van schelpdieren en vissen. Kap van mangrovebossen ten behoeve van garnalenkwekerijen is aan de orde van de dag en moet dus tegengehouden worden. Garnalenkwekerijen zullen geld opleveren, maar wie heeft daar baat bij als de eigen leefomgeving

vernietigd wordt? Corina en haar medewerkers gingen regelmatig op werkbezoek om feeling te houden met de mensen voor wie ze aan het werk waren en met hen te kijken naar de effecten en mogelijke verbeteringen. Net als bij alle andere non-profit-organisaties nam ook bij HIVOS de bureaucratiesering onder druk van de politiek en donoren toe. Voortgang moest meetbaar worden, doelen en resultaten moesten in schema's worden weergegeven. Dat de politieke en maatschappelijke werkelijkheid weerbarstig is, werd buiten beschouwing gelaten. Corina: "Donoren laten weinig ruimte voor experimenten en voor leren van fouten en van het verleden."

Gedreven

Geduld komt haar in haar werk voor de Staten goed van pas, want processen gaan langzaam en zijn stroperig. Al heeft het twee jaar geduurd: Ze is blij met de totstandkoming van het Actieplan Biodiversiteit van Flevoland om biodiversiteit leidend te laten zijn bij alle programma's. Een onderwerp dat past binnen haar Portefeuille van landbouw, visserij, natuur en landschap. In de komende vier jaar maakt ze graag mee hoe dat plan uitgewerkt wordt, net als de plannen voor de verduurzaming van de landbouw. Ook nu, na haar pensioen, is ze nog even gedreven om haar kennis en ervaring in te zetten voor groene en sociale doelen.

"Hallooooo!"

"Hee Jans, hallooooo!" Met krachtig stemgeluid probeer ik Jans' aandacht te trekken. Ze koerst op haar scootmobiel doelbewust richting de grote weg. Daar kan ze via het fietspad de VOMAR bereiken om wat boodschapjes te doen. Want in Betondorp is geen echte winkel meer, enkel een klein en peperduur buurtsupermarktje dat met de moeder der wanhoop probeert het hoofd boven water te houden. De opkomst van grote winkelketens, online bezorging en tweedeling in de samenleving hebben ervoor gezorgd dat mensen als Jans niet meer om de hoek naar de winkel kunnen. Minder mobiele buurtbewoners moeten vindingrijk zijn om hun prei, worteltjes en boterhammen in te slaan.

Jans komt uiteindelijk naast mij zitten op het stoepje. Ze vertelt dat ze een nieuwe kast krijgt maar niet weet hoe ze die moet monteren en de trap op moet tillen. Ook doet het lampje op haar overloop het niet meer... wat te doen? Jans lijkt te verdrinken in haar eigen gebrekkige zelfredzaamheid als oudere buurtbewoner met een beperking.

Gelukkig is er Piet! Piet van de buurtkerk, die toevallig twee rechterhanden heeft. Met een beetje schroeven en moeren gaat hij de kast in elkaar zetten en de lamp repareren. Piet komt niet in de krant en krijgt geen lot uit de loterij. "Ik doe het voor de Grote Baas," zegt hij en daarmee bedoelt hij niet de stadsdeelvoorzitter. Maar de Enige Echte, die gezegd heeft: "Wat je voor de minsten van de mijnen hebt gedaan, dat heb je voor Mij gedaan."

Ik denk dat in buurten en wijken in onze verdeelde samenleving waarbinnen mensen als Jans in de verdrukking raken, kleine lokale, gelovige gemeenschappen steeds belangrijker worden. Waarin mensen als Jans en Piet elkaar weten te vinden. En er iemand is die steeds weer "Hallooooo!" roept.

Onze overheid lijkt dit "Hallooooo!" niet zo makkelijk over de lippen te krijgen, ondanks alle maatregelen en afspraken die er worden bedacht om mensen in de marge met sociale en economische kwetsbaarheden te bereiken. Haar boekhouding valt nog steeds ten gunste van de beter gesitueerden uit. Met uitzondering misschien van onze wethouder armoedebestrijding, die zelf uit een situatie van schuld gekropen is. Zij praat geen mooie welzijnstaal, maar klaagt onrecht aan vanuit haar eigen moeizame ervaringen en ik noem haar naam met respect: Marjolein Moorman. Ook politici zouden ervaringsdeskundigen moeten zijn die hun eigen pijn om durven te zetten in oprechte begaanheid met anderen. En hun naaste willen zijn. Dat zou de Grote Baas graag zien!

Margrietha Reinders is buurt-dominee in Amsterdam.